

א א מיי פיי מכל
 אבות בליה קמ
 פון נ טושיע אהי
 קיי קנה פקיי ו יונד
 אלפס ינעט פיי רי
 מה:
 ב ב מיי טע ה' ו :

ובשביעית נמי יעבר. ו'אלה הא סינה שנת ששית אלא
 בהחלה אומר ל' יום לפני ראש השנה יהיו חסדים
 שנה ומשם ולקח ה' אהים שלמים ויש לומר כיון דגלי קרא דקשית
 איה שנה שלמה הוה איה דראשונה בעינן שלמה: **רב** גידל אומר
 רב לערכין. ו'אלה כיון דבערכין
 מוקי לה אל'י הדרא קשיא לחוסין
 דלרב גידל לא משכח רב אהא כווסיה
 וי'ל דקסבר רב אהא הוא ופליג:
אמר ר'א הלכה כ'י יום כ'ן
 כיפר. ו'אלה הוא ויא רב
 אלעזר גופיה פסיק בפ'ק (ליל ה).

מדי אליעזר נד' וכו' לא וליס דק'
 דהכא לא חביב משום דר' יום כ'ן
 כיפר קאי כווסיה הא חביב נמי ההס
 היא דר' נשים אע"ז דרבי יהושע
 קאי כווסיה אלא משום דרבי יהושע
 מדי אליעזר קבלה הכא נמי רבי
 יוסי משמיה דרבי אליעזר קאמר לה
 וי'ל משום דהכא קאי רבי כווסיה
 דקאמר וכן אהיה רבי נולד ולא מכה
 רבי אליעזר פסיק אל'י הוהא
 במשניות אומר בפ'ק דהלכות
 כווסיה ב'רעב:

הדרן עלך יוצא דופן

בא סימן. ר"מ אומר לא חוללת
 ולא מתיבמת. ו'אלה ור' מאיר
 למה חזק סימן העליון קאי דלא
 סמך עליה ולעיל נמי דהא ור' יוסי
 סימנא ומפרש ר"מ דחוללת קאי ור'
 דאלסרך לענין פגמים וקדושין
 ומילי טובה דרוב פגמים תחתיה חיי
 ברישא דקאמר בגמרא ור' יוסי
 חייך עליון מסתמך בכך בה התחילת
 גדולה היא ולריכה גם לקדושין וגם
 אסור בחלוטה: **והב"א** או חוללת
 או מתיבמת. ואילו היא קטנה
 מתיבמת לרבין דר"מ דלא חיישי
 למיטעא גבי' היא דקטן וקטנה לא
 חוללת ט' אכל תולדה בעינן שאלה
 גדולה כדאמר נמי הכס יפה אמרם
 אין חולין אסתיכניב בפרשה ומקדין
 אהי לויס וליס להו דרבי יוסי דאמר
 בפרק מטות חלוטה (שס דף קה):
 אהי כן גדולה כין קטנה:

ר"מ אומר לא חוללת
 ולא מתיבמת. ו'אלה ור' מאיר
 למה חזק סימן העליון קאי דלא
 סמך עליה ולעיל נמי דהא ור' יוסי
 סימנא ומפרש ר"מ דחוללת קאי ור'
 דאלסרך לענין פגמים וקדושין
 ומילי טובה דרוב פגמים תחתיה חיי
 ברישא דקאמר בגמרא ור' יוסי
 חייך עליון מסתמך בכך בה התחילת
 גדולה היא ולריכה גם לקדושין וגם
 אסור בחלוטה: **והב"א** או חוללת
 או מתיבמת. ואילו היא קטנה
 מתיבמת לרבין דר"מ דלא חיישי
 למיטעא גבי' היא דקטן וקטנה לא
 חוללת ט' אכל תולדה בעינן שאלה
 גדולה כדאמר נמי הכס יפה אמרם
 אין חולין אסתיכניב בפרשה ומקדין
 אהי לויס וליס להו דרבי יוסי דאמר
 בפרק מטות חלוטה (שס דף קה):
 אהי כן גדולה כין קטנה:

איברו
 ויכין
 כדדיקא דמסתמך מתמון אהא. ויכין
 דעמימיהו דרבין משום רובא הוא ה"מ כסתמך היאל דלא נדקו: אבל היבא דברקו ולא אשכחו.
 חמנון: אימא מרדו. דקטנה היא וממעטא
 היא קמ"ל כו: שדים נבטו. והדר ושערך זמא אלמא עליון זמנין דקדיס: בעשות ממזרים דידך.
 שזיו מלרס משתקיס כין וממעטו דדך:
 למען שדי נעוריד. כדי להמאק ולזוט כין כשתיהו ראויה לשהי ליימ נערומו. שדי לשון השלכה כלומר נערוך
 הוא שערך נעוריד.
 עומדים להסתמך וללאת. אלמא דדיס קמני: ומאי שדי. דמשמע דעדין היו' ללאת: כולה בדדי כתיב והי' שדי לשון שדים:
 מנין עולם (סע).

שני תבואות. מיעוט שני שנים וכתיב תבואות ומשמע כל תבואות של
 שני שנים להביא תבואה שלישית ועל תבואות לא משמח לה בשמי
 שנים אלא מעט לעת כגון מכה לו בלאלו מלאה פירות נמלא
 אורנו ויכול תבואה עד שיחזור קודם אלו הנה הרי שני
 תבואות כשהם אדם ועוד יוכל תבואה תורה אור
 השמת שהיא שנה השלישית לפי מנין
 העולם: בשביעית נמי יעבר. כגון
 נמכר נכסין וכשיגיע תשרי של
 שביעית עברו שש למנין עולם והוא
 יעבור ועד יוסן: לערכין. והיא
 דכתיב (קדוש ה) מן ששים שנה
 ומעלה פשיעא לן דשנת ששים כלמטה
 דהא ומעלה כתיב אכל כן חמש
 שנים דלא כתיב אלא (שס) מן חמש
 שנים ועד כן פשיעא שנה ולא כתיב
 מן חמש שנים ומעלה אי לא
 אשמועינן הכא מעט לעת הוא אמינא
 שנת חמש כלמעלה להי אשמועינן
 הכא דנענין ה' שנים מלאים כולל
 עך הראשון שהוא מועט: לפרקין
 דיוצא דופן. להיאל דלא מן ויוס אחד
 כגון כן פשיעא וכן פשיעא: מ"ט
 לא אמר ליוצא דופן. הואיל וס"ל
 נמי כהך מעט לעת: דומיא דהך.
 כלומר אף על גב דכהך דיוצא דופן
 הו נמי מעט לעת מהו היא שכן
 ועכב דמתמינן לעת ארי כן כלל
 דהא דומיא דקדושין וערי מומיה ועבר
 עברי קמי דכתיב הלך ערכין
 נמי כתיב אכל שנת עשרים לענין
 שערות לא כתיב ב'אורימא אלא
 הלכתא היא: שבויר שבוקבה מיבעי
 ליה. לישנא דקרא דכתיב (סע)
 ולנקבה עשרת שקלים אלא כן וכן
 לישנא דמתמינן היא כן עשרים וכן
 עשרים: אזכה ואיסק. לארעא
 דישאל לאמריה דרבי אלעזר כן
 פתח: ואגבר שמעתא. דרבי יתחקר
 נחמתי: מפומיה דמר. רבי אלעזר:

הדרן עלך יוצא דופן
בא סימן דתחתן עד שלא בא העליון או
 חוללת או מתיבמת בא העליון
 עד שלא בא התחתון אף על פי שאי אפשר
 ר' מאיר אומר לא חוללת ולא מתיבמת והב"א
 אי חוללת או מתיבמת מפני שאמר אפשר
 לתחתן לבא עד שלא בא העליון אבל אי
 אפשר לעליון לבא עד שלא בא התחתון:
ג' אע"פ שאי אפשר והלא בא בא לר'
 מאיר אע"פ שאי אפשר לרבין ולחני בא
 העליון ר"מ אומר לא חוללת ולא מתיבמת
 והב"א או חוללת או מתיבמת ואנא דיענא
(ה) משום דאי אפשר הוא אי לא תנא אע"פ
 שאי אפשר היה אמינא רוב נשמתחתן אתי
 ברישא ומיעוט עליון אתי ברישא ורבי מאיר
 למעמיהו דלא חיישי למיעוטא והני מילי
 אשכחו אימר מודו ליה רבנן לר"מ דעליון קדים קמ"ל ראי אפשר (ג) ודאי אתי
 ומענהו הוא דנתר בשלמא לר"מ היינו דכתיב שדים נבטו ושערך צמח אלא
 לרבין איפכא מבעי ליה ה"ק כיון ששדים נבטו בידוע ששערך צמח
 בשלמא לר"מ היינו דכתיב בעשות ממזרים דידך למען שדי נעוריד אלא
 לרבין איפכא מבעי ליה ה"ק כיון שבאו דרך בידוע שבאו נעוריד
 ואיבעית אימא מאי שדי כולה כתיב והי' הקב"ה לישראל
 איברו

הדרן עלך יוצא דופן
בא סימן נערו: העליון. וטל:
 או חוללת. גדולה היא ששערות
 סימן מוכח ועליון סמךין ולקמן
 מפרש טעמא: אע"פ שאי אפשר.
 פרכין בגמרא והלא בא: אבל אי
 אפשר כו: דהא חלל מדאחא
 עליון מתמון נמי אהא חלל ששורי:
ג' בא לר"מ. דכין דאמר ר"מ
 לא חוללת דקטנה היא מכלל דס"ל
 אפשר לעליון לבא קודם לתחתון:
 וליחייב בא העליון. עד שלא יבא
 התחתון ולא לימא אע"פ שאי אפשר:
 רוב נשמתחתן אתי ברישא ומיעוט
 עליון. והאי דקאמר ר"מ קטנה היא
 משום דחיישי למיעוטא שהעליון בא כקטנה הוא כהעליון בא כקטנה הוא ה"מ כסתמך היאל דלא נדקו: אבל היבא דברקו ולא אשכחו.
 חמנון: אימא מרדו. דקטנה היא וממעטא
 היא קמ"ל כו: שדים נבטו. והדר ושערך זמא אלמא עליון זמנין דקדיס: בעשות ממזרים דידך.
 שזיו מלרס משתקיס כין וממעטו דדך:
 למען שדי נעוריד. כדי להמאק ולזוט כין כשתיהו ראויה לשהי ליימ נערומו. שדי לשון השלכה כלומר נערוך
 הוא שערך נעוריד.
 עומדים להסתמך וללאת. אלמא דדיס קמני: ומאי שדי. דמשמע דעדין היו' ללאת: כולה בדדי כתיב והי' שדי לשון שדים:
 מנין עולם (סע).

שני תבואות. מיעוט שני שנים וכתיב תבואות ומשמע כל תבואות של
 שני שנים להביא תבואה שלישית ועל תבואות לא משמח לה בשמי
 שנים אלא מעט לעת כגון מכה לו בלאלו מלאה פירות נמלא
 אורנו ויכול תבואה עד שיחזור קודם אלו הנה הרי שני
 תבואות כשהם אדם ועוד יוכל תבואה תורה אור
 השמת שהיא שנה השלישית לפי מנין
 העולם: בשביעית נמי יעבר. כגון
 נמכר נכסין וכשיגיע תשרי של
 שביעית עברו שש למנין עולם והוא
 יעבור ועד יוסן: לערכין. והיא
 דכתיב (קדוש ה) מן ששים שנה
 ומעלה פשיעא לן דשנת ששים כלמטה
 דהא ומעלה כתיב אכל כן חמש
 שנים דלא כתיב אלא (שס) מן חמש
 שנים ועד כן פשיעא שנה ולא כתיב
 מן חמש שנים ומעלה אי לא
 אשמועינן הכא מעט לעת הוא אמינא
 שנת חמש כלמעלה להי אשמועינן
 הכא דנענין ה' שנים מלאים כולל
 עך הראשון שהוא מועט: לפרקין
 דיוצא דופן. להיאל דלא מן ויוס אחד
 כגון כן פשיעא וכן פשיעא: מ"ט
 לא אמר ליוצא דופן. הואיל וס"ל
 נמי כהך מעט לעת: דומיא דהך.
 כלומר אף על גב דכהך דיוצא דופן
 הו נמי מעט לעת מהו היא שכן
 ועכב דמתמינן לעת ארי כן כלל
 דהא דומיא דקדושין וערי מומיה ועבר
 עברי קמי דכתיב הלך ערכין
 נמי כתיב אכל שנת עשרים לענין
 שערות לא כתיב ב'אורימא אלא
 הלכתא היא: שבויר שבוקבה מיבעי
 ליה. לישנא דקרא דכתיב (סע)
 ולנקבה עשרת שקלים אלא כן וכן
 לישנא דמתמינן היא כן עשרים וכן
 עשרים: אזכה ואיסק. לארעא
 דישאל לאמריה דרבי אלעזר כן
 פתח: ואגבר שמעתא. דרבי יתחקר
 נחמתי: מפומיה דמר. רבי אלעזר:

שני תבואות. מיעוט שני שנים וכתיב תבואות ומשמע כל תבואות של
 שני שנים להביא תבואה שלישית ועל תבואות לא משמח לה בשמי
 שנים אלא מעט לעת כגון מכה לו בלאלו מלאה פירות נמלא
 אורנו ויכול תבואה עד שיחזור קודם אלו הנה הרי שני
 תבואות כשהם אדם ועוד יוכל תבואה תורה אור
 השמת שהיא שנה השלישית לפי מנין
 העולם: בשביעית נמי יעבר. כגון
 נמכר נכסין וכשיגיע תשרי של
 שביעית עברו שש למנין עולם והוא
 יעבור ועד יוסן: לערכין. והיא
 דכתיב (קדוש ה) מן ששים שנה
 ומעלה פשיעא לן דשנת ששים כלמטה
 דהא ומעלה כתיב אכל כן חמש
 שנים דלא כתיב אלא (שס) מן חמש
 שנים ועד כן פשיעא שנה ולא כתיב
 מן חמש שנים ומעלה אי לא
 אשמועינן הכא מעט לעת הוא אמינא
 שנת חמש כלמעלה להי אשמועינן
 הכא דנענין ה' שנים מלאים כולל
 עך הראשון שהוא מועט: לפרקין
 דיוצא דופן. להיאל דלא מן ויוס אחד
 כגון כן פשיעא וכן פשיעא: מ"ט
 לא אמר ליוצא דופן. הואיל וס"ל
 נמי כהך מעט לעת: דומיא דהך.
 כלומר אף על גב דכהך דיוצא דופן
 הו נמי מעט לעת מהו היא שכן
 ועכב דמתמינן לעת ארי כן כלל
 דהא דומיא דקדושין וערי מומיה ועבר
 עברי קמי דכתיב הלך ערכין
 נמי כתיב אכל שנת עשרים לענין
 שערות לא כתיב ב'אורימא אלא
 הלכתא היא: שבויר שבוקבה מיבעי
 ליה. לישנא דקרא דכתיב (סע)
 ולנקבה עשרת שקלים אלא כן וכן
 לישנא דמתמינן היא כן עשרים וכן
 עשרים: אזכה ואיסק. לארעא
 דישאל לאמריה דרבי אלעזר כן
 פתח: ואגבר שמעתא. דרבי יתחקר
 נחמתי: מפומיה דמר. רבי אלעזר:

תורת הב"ח
 (ה) ו'אלה ור' מאיר
 דמכס: (ג) שם קמ"ל
 דאי אכס אלא היא
 סתמא ור' יוסא:

(כס. כ. כק. כ. הל' ז)
 (ג)

מסוף רש"י
 דכתיב שני שנים וכתיב תבואות ומשמע כל תבואות של
 שני שנים להביא תבואה שלישית ועל תבואות לא משמח לה בשמי
 שנים אלא מעט לעת כגון מכה לו בלאלו מלאה פירות נמלא
 אורנו ויכול תבואה עד שיחזור קודם אלו הנה הרי שני
 תבואות כשהם אדם ועוד יוכל תבואה תורה אור
 השמת שהיא שנה השלישית לפי מנין
 העולם: בשביעית נמי יעבר. כגון
 נמכר נכסין וכשיגיע תשרי של
 שביעית עברו שש למנין עולם והוא
 יעבור ועד יוסן: לערכין. והיא
 דכתיב (קדוש ה) מן ששים שנה
 ומעלה פשיעא לן דשנת ששים כלמטה
 דהא ומעלה כתיב אכל כן חמש
 שנים דלא כתיב אלא (שס) מן חמש
 שנים ועד כן פשיעא שנה ולא כתיב
 מן חמש שנים ומעלה אי לא
 אשמועינן הכא מעט לעת הוא אמינא
 שנת חמש כלמעלה להי אשמועינן
 הכא דנענין ה' שנים מלאים כולל
 עך הראשון שהוא מועט: לפרקין
 דיוצא דופן. להיאל דלא מן ויוס אחד
 כגון כן פשיעא וכן פשיעא: מ"ט
 לא אמר ליוצא דופן. הואיל וס"ל
 נמי כהך מעט לעת: דומיא דהך.
 כלומר אף על גב דכהך דיוצא דופן
 הו נמי מעט לעת מהו היא שכן
 ועכב דמתמינן לעת ארי כן כלל
 דהא דומיא דקדושין וערי מומיה ועבר
 עברי קמי דכתיב הלך ערכין
 נמי כתיב אכל שנת עשרים לענין
 שערות לא כתיב ב'אורימא אלא
 הלכתא היא: שבויר שבוקבה מיבעי
 ליה. לישנא דקרא דכתיב (סע)
 ולנקבה עשרת שקלים אלא כן וכן
 לישנא דמתמינן היא כן עשרים וכן
 עשרים: אזכה ואיסק. לארעא
 דישאל לאמריה דרבי אלעזר כן
 פתח: ואגבר שמעתא. דרבי יתחקר
 נחמתי: מפומיה דמר. רבי אלעזר:

מסוף רש"י
 דכתיב שני שנים וכתיב תבואות ומשמע כל תבואות של
 שני שנים להביא תבואה שלישית ועל תבואות לא משמח לה בשמי
 שנים אלא מעט לעת כגון מכה לו בלאלו מלאה פירות נמלא
 אורנו ויכול תבואה עד שיחזור קודם אלו הנה הרי שני
 תבואות כשהם אדם ועוד יוכל תבואה תורה אור
 השמת שהיא שנה השלישית לפי מנין
 העולם: בשביעית נמי יעבר. כגון
 נמכר נכסין וכשיגיע תשרי של
 שביעית עברו שש למנין עולם והוא
 יעבור ועד יוסן: לערכין. והיא
 דכתיב (קדוש ה) מן ששים שנה
 ומעלה פשיעא לן דשנת ששים כלמטה
 דהא ומעלה כתיב אכל כן חמש
 שנים דלא כתיב אלא (שס) מן חמש
 שנים ועד כן פשיעא שנה ולא כתיב
 מן חמש שנים ומעלה אי לא
 אשמועינן הכא מעט לעת הוא אמינא
 שנת חמש כלמעלה להי אשמועינן
 הכא דנענין ה' שנים מלאים כולל
 עך הראשון שהוא מועט: לפרקין
 דיוצא דופן. להיאל דלא מן ויוס אחד
 כגון כן פשיעא וכן פשיעא: מ"ט
 לא אמר ליוצא דופן. הואיל וס"ל
 נמי כהך מעט לעת: דומיא דהך.
 כלומר אף על גב דכהך דיוצא דופן
 הו נמי מעט לעת מהו היא שכן
 ועכב דמתמינן לעת ארי כן כלל
 דהא דומיא דקדושין וערי מומיה ועבר
 עברי קמי דכתיב הלך ערכין
 נמי כתיב אכל שנת עשרים לענין
 שערות לא כתיב ב'אורימא אלא
 הלכתא היא: שבויר שבוקבה מיבעי
 ליה. לישנא דקרא דכתיב (סע)
 ולנקבה עשרת שקלים אלא כן וכן
 לישנא דמתמינן היא כן עשרים וכן
 עשרים: אזכה ואיסק. לארעא
 דישאל לאמריה דרבי אלעזר כן
 פתח: ואגבר שמעתא. דרבי יתחקר
 נחמתי: מפומיה דמר. רבי אלעזר:

מסוף רש"י
 דכתיב שני שנים וכתיב תבואות ומשמע כל תבואות של
 שני שנים להביא תבואה שלישית ועל תבואות לא משמח לה בשמי
 שנים אלא מעט לעת כגון מכה לו בלאלו מלאה פירות נמלא
 אורנו ויכול תבואה עד שיחזור קודם אלו הנה הרי שני
 תבואות כשהם אדם ועוד יוכל תבואה תורה אור
 השמת שהיא שנה השלישית לפי מנין
 העולם: בשביעית נמי יעבר. כגון
 נמכר נכסין וכשיגיע תשרי של
 שביעית עברו שש למנין עולם והוא
 יעבור ועד יוסן: לערכין. והיא
 דכתיב (קדוש ה) מן ששים שנה
 ומעלה פשיעא לן דשנת ששים כלמטה
 דהא ומעלה כתיב אכל כן חמש
 שנים דלא כתיב אלא (שס) מן חמש
 שנים ועד כן פשיעא שנה ולא כתיב
 מן חמש שנים ומעלה אי לא
 אשמועינן הכא מעט לעת הוא אמינא
 שנת חמש כלמעלה להי אשמועינן
 הכא דנענין ה' שנים מלאים כולל
 עך הראשון שהוא מועט: לפרקין
 דיוצא דופן. להיאל דלא מן ויוס אחד
 כגון כן פשיעא וכן פשיעא: מ"ט
 לא אמר ליוצא דופן. הואיל וס"ל
 נמי כהך מעט לעת: דומיא דהך.
 כלומר אף על גב דכהך דיוצא דופן
 הו נמי מעט לעת מהו היא שכן
 ועכב דמתמינן לעת ארי כן כלל
 דהא דומיא דקדושין וערי מומיה ועבר
 עברי קמי דכתיב הלך ערכין
 נמי כתיב אכל שנת עשרים לענין
 שערות לא כתיב ב'אורימא אלא
 הלכתא היא: שבויר שבוקבה מיבעי
 ליה. לישנא דקרא דכתיב (סע)
 ולנקבה עשרת שקלים אלא כן וכן
 לישנא דמתמינן היא כן עשרים וכן
 עשרים: אזכה ואיסק. לארעא
 דישאל לאמריה דרבי אלעזר כן
 פתח: ואגבר שמעתא. דרבי יתחקר
 נחמתי: מפומיה דמר. רבי אלעזר:

מסוף רש"י
 דכתיב שני שנים וכתיב תבואות ומשמע כל תבואות של
 שני שנים להביא תבואה שלישית ועל תבואות לא משמח לה בשמי
 שנים אלא מעט לעת כגון מכה לו בלאלו מלאה פירות נמלא
 אורנו ויכול תבואה עד שיחזור קודם אלו הנה הרי שני
 תבואות כשהם אדם ועוד יוכל תבואה תורה אור
 השמת שהיא שנה השלישית לפי מנין
 העולם: בשביעית נמי יעבר. כגון
 נמכר נכסין וכשיגיע תשרי של
 שביעית עברו שש למנין עולם והוא
 יעבור ועד יוסן: לערכין. והיא
 דכתיב (קדוש ה) מן ששים שנה
 ומעלה פשיעא לן דשנת ששים כלמטה
 דהא ומעלה כתיב אכל כן חמש
 שנים דלא כתיב אלא (שס) מן חמש
 שנים ועד כן פשיעא שנה ולא כתיב
 מן חמש שנים ומעלה אי לא
 אשמועינן הכא מעט לעת הוא אמינא
 שנת חמש כלמעלה להי אשמועינן
 הכא דנענין ה' שנים מלאים כולל
 עך הראשון שהוא מועט: לפרקין
 דיוצא דופן. להיאל דלא מן ויוס אחד
 כגון כן פשיעא וכן פשיעא: מ"ט
 לא אמר ליוצא דופן. הואיל וס"ל
 נמי כהך מעט לעת: דומיא דהך.
 כלומר אף על גב דכהך דיוצא דופן
 הו נמי מעט לעת מהו היא שכן
 ועכב דמתמינן לעת ארי כן כלל
 דהא דומיא דקדושין וערי מומיה ועבר
 עברי קמי דכתיב הלך ערכין
 נמי כתיב אכל שנת עשרים לענין
 שערות לא כתיב ב'אורימא אלא
 הלכתא היא: שבויר שבוקבה מיבעי
 ליה. לישנא דקרא דכתיב (סע)
 ולנקבה עשרת שקלים אלא כן וכן
 לישנא דמתמינן היא כן עשרים וכן
 עשרים: אזכה ואיסק. לארעא
 דישאל לאמריה דרבי אלעזר כן
 פתח: ואגבר שמעתא. דרבי יתחקר
 נחמתי: מפומיה דמר. רבי אלעזר:

מסוף רש"י
 דכתיב שני שנים וכתיב תבואות ומשמע כל תבואות של
 שני שנים להביא תבואה שלישית ועל תבואות לא משמח לה בשמי
 שנים אלא מעט לעת כגון מכה לו בלאלו מלאה פירות נמלא
 אורנו ויכול תבואה עד שיחזור קודם אלו הנה הרי שני
 תבואות כשהם אדם ועוד יוכל תבואה תורה אור
 השמת שהיא שנה השלישית לפי מנין
 העולם: בשביעית נמי יעבר. כגון
 נמכר נכסין וכשיגיע תשרי של
 שביעית עברו שש למנין עולם והוא
 יעבור ועד יוסן: לערכין. והיא
 דכתיב (קדוש ה) מן ששים שנה
 ומעלה פשיעא לן דשנת ששים כלמטה
 דהא ומעלה כתיב אכל כן חמש
 שנים דלא כתיב אלא (שס) מן חמש
 שנים ועד כן פשיעא שנה ולא כתיב
 מן חמש שנים ומעלה אי לא
 אשמועינן הכא מעט לעת הוא אמינא
 שנת חמש כלמעלה להי אשמועינן
 הכא דנענין ה' שנים מלאים כולל
 עך הראשון שהוא מועט: לפרקין
 דיוצא דופן. להיאל דלא מן ויוס אחד
 כגון כן פשיעא וכן פשיעא: מ"ט
 לא אמר ליוצא דופן. הואיל וס"ל
 נמי כהך מעט לעת: דומיא דהך.
 כלומר אף על גב דכהך דיוצא דופן
 הו נמי מעט לעת מהו היא שכן
 ועכב דמתמינן לעת ארי כן כלל
 דהא דומיא דקדושין וערי מומיה ועבר
 עברי קמי דכתיב הלך ערכין
 נמי כתיב אכל שנת עשרים לענין
 שערות לא כתיב ב'אורימא אלא
 הלכתא היא: שבויר שבוקבה מיבעי
 ליה. לישנא דקרא דכתיב (סע)
 ולנקבה עשרת שקלים אלא כן וכן
 לישנא דמתמינן היא כן עשרים וכן
 עשרים: אזכה ואיסק. לארעא
 דישאל לאמריה דרבי אלעזר כן
 פתח: ואגבר שמעתא. דרבי יתחקר
 נחמתי: מפומיה דמר. רבי אלעזר: